

de dos; la indecisió en ço que es refereix als mecanismes d'apoi i d'adherència, predominant els models de dues rodes motrius; l'ús en les explotacions importants de dos tractors diferenciats, un lleuger, per a les operacions de conreu i un altre més pesat per al treball de la terra i les operacions de collites, i l'adopció del tipus mig de 16-30 HP. en les finques reduïdes que per exigències econòmiques sols poden tenir un únic tractor.

Com indicarem, cap d'aquestes característiques està en contradicció amb les modalitats de la nostra agricultura: al contrari, iguals serien si fossin deduïdes directament d'elles.

Si l'evolució del cultiu mecànic ha arribat al moment en què podem aprofitar-nos-en sense temença de trasbals, creiem que és arribada l'hora de començar a preocupar-nos del problema, estudiant-lo en les fonts directes i practicant-lo al mateix temps, en els nostres camps. La seva influència pot ésser importantíssima, però cal tenir en compte que, el fruit donat per la imposició d'un nou principi, depèn del grau de profunda plenitud amb què es viu. Copiar superficialment és senzill, però en els plects de l'adaptació postissa vetlla el fracàs. És precís estudiar, practicar seriosament nosaltres mateixos. ¿Esperarem també, en això, la còmoda traducció de segona mà, amb el natural endarreriment, sempre fatal i més que mai avui?

CARLES PI SUNER

Com podrien els Sindicats millorar les races de bestiar perquè

Els que sojornem per les comarques d'Igualada, Piera i Martorell, hem sentit un sens fi de vegades com els pagesos es queixaven que els porcs no els feien res; cansats de mantenir-los, arriben a 60 o 70 carnisseres. Això no és pas degut a insuficiència en l'alimentació, ni a les condicions d'aquesta, ni a la relació nutritiva. Hem vist en una mateixa cort porcs de molt pes, junt amb altres d'aspecte raquític i bordenc; i no hi ha dubte que això representa una pèrdua per a l'agricultura. Per altra part, aquest bestiar, que pot anomenar-se de rebuig, és el que correntment pateix més malalties. ¿Quina és la causa que es portin al mercat porcs de races bordenques? El poc escrúpol i egoisme dels productors. És de tothom sabut que les races precoces, les que més aprofiten els aliments, i més pes assoleixen, són de menys fecunditat. Però puntualitzem-ho bé: No és que siguin relativament estèrils, no; és que les femelles no crien un nombre molt gran de garrins. En canvi, les truges de races bordes, dolentes, donen gran quantitat de productes. Al que es dedica a vendre els garrins això li és molt profitós, però al pagès que els ha d'engreixar no li surten els comptes i es desespera i diu que el criar porcs es un negoci ruïnós; i des del seu punt de mira no li manca la raó.

En les comarques citades, a penes trobareu cap truja, i en cada

casa veureu algun porc o ramades. Doncs bé: caldria, en benefici dels interessos de l'agricultura, buscar una solució a aquest conflicte.

Nosaltres ens atrevim a proposar-ne una. Afortunadament en quasi tots els pobles hi ha un Sindicat agrícola més o menys ben constituït. Aquests Sindicats, de la mateixa manera que es cuiden de comprar sofre, sulfats, adobs, etc., podrien encarregar-se de la producció de bestiar perquè. I, llavors, podrien obtenir productes selectes, de bones condicions; i els pagesos, en comprar o adquirir un garrí, tindrien la quasi seguretat que feien una bona adquisició, puix que coneixent els reproductors és senzill deduir com sortiran els productes. Això sense tenir en compte la baratura, ja que és una raó que no cal demostrar-la que, si els Sindicats produeixen els garrins, podran cedir-los a llurs associats a preus molt més baixos que els comerciants. Si això es portés a terme no trigaríem molt a veure excel·lents exemplars de craonesos, yorks i yorks-celtes, races de magnífics resultats, els més propis per a ésser engreixats.

I per a conseguir-ho sols manca bona voluntat i entusiasme per part dels directors d'aquestes entitats. Conjuntament amb la cria de porcs, i com a complement, els Sindicats podrien organitzar conferències o cursos per a instruir els agricultors en la cura, alimentació i higiene d'aquest bestiar, cosa que contribuiria poderosament al progrés i millora de tan important ramaderia.

Per si els Sindicats volen aprofitar la nostra pobra idea, per donar-los camí, marcarem alguna orientació.

Suposem que el poble X necessita 200 porcells. Doncs bé; tenint en compte que cada truja pot ben fer dues cries l'any i en cada una nodrir uns 10 garrins, tindrem que amb 10 truges n'hi ha prou. Un mascle és més que suficient. Com adquirir aquests reproductors? Si el Sindicat no compta amb cabals propis, pot fer-se una sèrie d'accions entre els associats, amb la seguretat que els valors respectius seran reintegrats al mateix any, o al següent, a tot estirar.

Cal tenir en compte que és perillós comptar just en la producció de garrins, car nosaltres hem fet un càlcul purament teòric i s'han de preveure dificultats i accidents que podrien minvar els 200 porcells que hem donat per segurs. Per tal motiu, val més proveir-se de 12 o 14 truges. Que sobren garrins? No tingueu por de fer mal negoci. Segurament seran venuts a individus del mateix poble o veïns. Si no es venen, poden engreixar-se a compte del Sindicat, i el benefici serà més gros.

On tenir les cries? Nosaltres entenem que és preferible a una masia. Allí pot disposar-se de més lloc, i amb millors condicions d'higiene. Per altra part, en les poblacions s'han de tenir en molt bones condicions de netedat, gairebé en luxe, si no volem que molesti al veïnat la mala olor d'aquest bestiar.

Aquestes dades, naturalment, són incompletes per a llançar-se a una explotació de bestiar perquè; però l'Escola Superior d'Agricultura, així com l'articulista, tindrà a gran honor el respondre a totes les consultes que vulguin fer-li, car així tindrem ocasió de servir els interessos de la nostra amada Catalunya.